

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επὶ ἐννεῦνῆτα τέσσαρα καὶ χίλια ὀκτακόσκα
νῦναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φῶμε κ' ἄλλα τόσα

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κ' Ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι

Τῶν ἡρῶν μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΟΣ τὴν ἰσοβάδα — μόνον μὴ φορὰ θά βγαίη.
κ' ἔσαν ἔγω ἱσοβάδα — κ' ἔσπευ μου περριβαίη.
Συνδρομητὰς θά εἴχηται — γινεὶ λεπὰ δὲν ἔχομε.
καὶ ἔσαν Ἀθῶν τὴν πάλιν — καὶ εἰς τὴν ἄλλοδαπήν.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶναι — εἰχος νάχη κ' ἔντροπήν.
Συνδρομή γὰρ καὶς χρόνο — ἔσοθ φάγας εἶναι μένο.

γὰρ τὰ εἶνα ἔρωσ μὴρ — εἶνα φράγμα καὶ ἔσοθ χῆρ.
Κ' ἔνα φύλλο ἂν κρατῆ — ἔγινεσ συνδρομητῆς.
κ' ἔσμεσ τὸν καρὶ δὲν εἶλε — θὰ τὸν γὰρ μαῦρο εἶλε.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀν' αὐθῆλας πρὸς ἔμ.
Γὰρ τὰ εἶρα καὶ τὴ μέρα — καὶ εἶνα φύλλο μὴ δεκάρα.

Δεκαπέντε Ὀκτωβρίου,
πρόεδρος Βουλευτηρίου.

Ὀγδόνητα δύο καὶ τετρακόδια,
κλαίει κ' ὁ Ρώσος, κλαίει κ' ἡ Ρώσσα.

Ἡ τῆς Δευτέρας κανονία,
ποῦχε τραντάξει τὸν ντουζιά.

Ἡτο Δευτέρη θλιθερή, Δευτέρ' ἀφορισμένη,
καὶ δέκα παρὰ τίταρτο ἔκτυποςαν τὰ βωλόγια
κ' ἀκόμη ὠνεύριετο ἡ πλάσις κοιμισμένη,
ὅταν ἱεράνταξε σεισμός ἀνώγεια καὶ κατώγεια.
Βροντὴ χιλοκίρανος δευτέρας παρουσίας
καὶ κοψιμάτων πρόκενος κ' ἄλλῃς ὑπρασίας.

Ἀκόμη δὲν ἱερόντησε τίποτο κανόνι σπάνιον
μῆσα ἔσοθ κράτος τῶν Ρωμηῶν τὸ μίγα κ' ἀρεμάνιον.
Μ' αὐτὸ τὸ βροντοκτύπημα σαλεύει καθεὶ κάρρα,
δλος ὁ τόπος ἔναψε μὲ μῆα ὅσαν ροκανίτι,
κ' ἔτραχαν εἰσάται, ἀμαξιας, καὶ βιζαβί καὶ κάρρα
νὰ μάθουν ποδὲν ἔρχεται αὐτὸ τὸ κανονίτι.

Σιγοῦν κ' οἱ λεοντόκαρδοι καὶ τρέμου ὅαν καλῆμια,
πολλῶν σπητιῶν καὶ μαγαζιῶν τσακίζονται τὰ τζάρμια,
μὴ σπάνε καὶ ταυροῦτηδων κικμῶσοι μαστραπαδῆς,
πῆδων μὲ μῆσαση κατὰ θεοσεδίς παππαδῆς,
ἀπὸ τοῦς τοίχους χῆματα κατρακυλοῦν, κ' ἀδύσεται
καὶ τρέχουν Ἀστουφλακῆς μαζί μὲ πυροεβίσταται.

Νίφτι ἔσοθ κράτους τῆς Ἀρχαίς κ' εἰς τόσκει Ἐξουσιαίς
καὶ πηλαῶν καὶ γίνονται μεγάλας βουφλιστικῆς.
Σ' εἶλους τοῦς φοβιταρῆδες παραγγωριας σταλαζοῦν,
μὴ σὰς τρομάζην, βρεὶ παιδιῆ, καὶ τοῦτο τὸ κανόνι,

καὶ πιάττα τοῦς ἀναρχικοῦς ξιφῆρῆς ἀλαλαζοῦν
πεζοὶ Κοζάκοι κ' ἱρπινοὶ, Οὐσσάροι καὶ Δραγόνοι.

Προέβλεσαν ἀπάισια εἰωνοσκόποι μάγοι,
ἡ λογοδιάρροια ἔπαψε τοῦ καθῆ παραλαίπις,
καθεὶς θαρρεῖ ἔσοθ σπητι τοῦ πῶς μπόμπια διεραγγῆ
κ' ἔψαχνε ἔσοθ κρεβάτια του, σὲ μῆα καὶ σ' ἄλλη τρύπη,
νὰ βρῆ τὴν μπόμπια τῆ φρικτῆ κ' ἔκεινο τὸ φουρνίλο,
ποῦ θηλικῶν κ' ἀρεσνικῶν ἐκείθη τὸ ταερβίλο.

Καπνὸς ἔξετυλίγετο σιγὰ σιγὰ ὅαν εἶδι...
πηλάκα κ' ὁ Καλλιερῶνας μαζί μὲ τὸν Μπουσιρῆ.
Μὴ τῆς μακρουτοθηκῆς μὰς τῆς πῆραζαν ἡ ζίσταται
καὶ ξαναπῆρανε φωτιὰ νὰ μὰς ἀνοίξουν ρίσταται;
μὲ τὰ βροντοκτυπήματα δὲν κάνομαι νισάρι
καὶ τ' ἀβραυστα θὰ θραύσωμεν τῶν Ἀθῶν ἰδαφῆ.

Τῆς βροντῆς τὸ ξαφνικὸ
ἔκανε πολὺ κακὸ.

Θρήνος καὶ στρίγγιλιμα μὲ ἔσοθ Σχολαίς,
μὲ τρέμο ριχνοῦνται σοφὰ βιβλία,
μῆσα εἰς τούτῃ τῆ σφοδρῆλις
κλαίει κ' οἱ μεγάλοι καὶ τὰ μουρῆλια.

του σουδαρίου τὸ χρώμα πίνουσι
μικρὰ κορίτσια μαζί μ' ἄγρια,
καὶ τῆς ἀσκαλαῖς τραβοῦν καὶ σέρνουσι
ἀπὸ ρουστανῆς καὶ μισοφόρια.

Ὁ καθὼ δασκαλὸς μὴ τὴν δασκάλια
γερμοστακίζεται ἀπὸ τὴν σκάλα,
ὅταν λαφιασμέναις πετοῦν δομαδέες
καὶ αὐστημέναις ἀπὸ τὸν κρότον
τῆς ἡ κυρίας Ἀρσασκιάδης
πὼς ἔχουν βάλει γι' αὐταῖς μπουρλότο.

Καὶ ὅτ' ἀ σχολία καὶ ὅτ' ἀ ταμίην,
ποῦ καθὼ Χαρις καὶ Μοῦσ' ἀνάσαι,
πλήθος γενναίων μὴ εἶδας μπαινοῖ
ἐξάλλα νεῦρα νὰ κατενύσῃ,
καὶ παραβαίνοντες πολλοὶ τὸν νόμον
ὁρμῶν ἀπρόσκλητοι κορῶν σωτήρες,
κι' ἀπὸ τὸ τρίξιμο κι' ἀπὸ τὸν τρόμον
κάνουν τὰ τοῖσιχ των μικροὶ φωστῆρες.

Πάντου τρομάρα, παντοῦ ζημηαῖς,
καὶ μὲς ὅτ' ὄρμος λιγυθυμιαῖς.
Μόλις συνήρατο ἡ μὴ γυναικα
λιγυθυμιοῦσαι κοντὰ τῆς δίκαι,
κι' οἱ κωττάζονται καὶ συγκινούνται,
φίρτε ροδόσταμο, ζῦδι, λεμόνι,
κι' οἱ γερνότεροισι δὲν ἰνθυμοῦνται
τίτοιρο ξεπατάμα, τίτοιρο κανόνι.

Μὰ καὶ καμπόσαις ὅπου βρεθῆκαν
αὐτὴν τὴν ὄρα σ' ἔμπορικὰ
ἔξω ὅτουσ' ὄρμους ἔτιναγθῆκαν
μ' ὄλα τὰ φῶνια τὰ λιχανικά,
καὶ μὲς ὅτ' ὄρμος των τὰ φῶνια κρύβουν
χωρὶς νὰ δώσουν γι' αὐτὰ παραδές,
καὶ γιὰ τὸ σπῆτι των εὐθὺς τὸ στρίβουν
ὅταν προκομμέναις νοικοκυράδες.

Τίτοιρο Δευτέρη νὰ ζημηράνῃ
νὰ ὄητε τύχη κι' ἰδῶ σπανία...
ἂν ἔρωτῆτε καὶ τί κανόνι
βρόντης μῖσα ὅτ' ἀ καρφινία,
ὄλ' οἱ θαμώνις των ἀπὸ καρπίσιο
ἔφησαν κάρμαρο καθὼ στρίβουσι.

Τὸ κανονίσι τὸ τρομῆρο
εἶχε μεγάλως ἀνακατάωσι
καὶ τὰ κερμὶν τὸ φλογερὸ
καὶ ὅτ' ἀ Σχολιάς των ἀντάρη τόση.
Κλαινε κι' ἡ Μοῦσαι δασκάλου τῆσαι
καὶ τῶν Λατινῶν τὴν Ἀλιναδέ,
καὶ μὲς ὅτ' ὄρμος βρόντων ὄλο τῆσιχ
ἀπ' τοῦ Σμετῆλου τὴν γενιναδέ.

Ἢ τῆς Ἀκαδημίας γλαυκοπίης Ἀθηνᾶ
μὲ τὸν Ἀπόλλωνα τῆς παρλάρες σιγανᾶ.

Ἄθ.— Ἄκουσι κρότο δυνατό, Ἀπόλλων γυμνοσκήνη;

Ἄπ.— Ἐμένα τραναιόστηκαν τάσκηπατά μου μίλη.

Ἄθ.— Εἰς τὸ κλεινὸν πτολιθρον ἡ σκίφης μου ἰπῆδα,

ὅταν χωρὶς νὰ ὄλω

ἰκτύπησα τὸ ὄβρο μου ἀπάνω ὅτ' ἴνη ἀσπιδά...

Ζεῦ πάτερ, τί φουρνίλο!

Ἄπ.— Μήπως ὅτ' ἴνη Ἀκαδημειαν, προστάτις τῆς Παλλάδος,

εἰσῆλασαν οἱ πάνσοροι φωστῆρες τῆς Ἑλλάδος,

κι' ἐκ τούτου διεσίσθησαν τὰ θῆια μας ἰδάρη;

Ἄθ.— Μπαροῦσι κᾶπου καίγεται μὲ νίτρο καὶ μὲ θειάφι

κι' οὐδὲ σοφῶν ἀκούονται κοτούσαν τερετίσματα,

μόν' ὁ Ἐσβῶνος μελετᾷ πανάφραχια νομίσματα.

Ἐπαῖτα κι' ἂν εἰσῆλανε σοφία ὀψικέρων

ὄν ἔβλεπας νὰ σπκοθῇ κι' ὁ Πλάτων ὁ μαρμαρίνος,

κι' ἂν κι' εἶναι ἄστρης τοῦ Διὸς ἀπ' τὸν παλῆρο καιροῦ

ὅταν εὐσεβῆς Χριστιανὸς νὰ κᾶνῃ τὸν σταυροῦ του;

Ἄπ.— Σωστὰ ἄμεις, γλαυκοπίς μου, καὶ μὲ κατίγει φρίκη

γιατὶ θαρρῶ πὼς ἀναψὲ καμμάρι μπαροῦτοθῆνη.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθὼνας νέτος σάιτος.

Περίτρομος ἡμέρα μεσημέρι
τὸν Περικλῆ κρατῶντας ἀπ' τὸ χερί
πηγαίνει καὶ ῥωτᾷ τὸ Φασουλῆς
τὸν Μάνθο, τὸν κλητῆρα τῆς Βουλῆς.

Μήπως καὶ πάλιν ἔρριξαν, τοῦ λέγει,
καμμία τρακατροῦκα ὅτ' ἴνη ταρατάς;
κι' ὁ Μάνθος ἀπαντᾷ πὼς ὄλ' ἡ στέγη
ἀπὸ χονδρῆ σκεπαίζεται λινατάς.

Κι' ὁ Φασουλῆς κυτῶντας τὸ ταβάνι
λέγει ὅτ' ὄν Περικλῆ τὸν μπυχιλιάνη:
ἐφυχῆ μου!... τί θὰ γίνῃ ἰδῶ πῆρα
ὅταν βρεῖξῃ δυνατὰ καμμάριαν ἡμέρα!

»Κύττα μεταρρυθμισίς μὲ φορὰ
καὶ τόσαις ροβαφαῖς ἱτοιμασίαις!...
ἔρέτος τὰ κερφῆλια τὰ γερὰ
θὰ κάνουν ποῦ καὶ ποῦ ψυχρολοοσίαις.

»Θὰ στᾶζουν τὰ πανιά τῆς ὀροφῆς
ἰπὶ τῆς κούτρας ὄλων τῆς σοφῆς,
κι' ἡ σοβαρὶς τοῦ κράτους πακαροῖλαις
θὰ παίζουσι τῆς Γκράν Βία τῆς ὀμπρῆλαις.

»Ἄν τύχῃ δὲ μικρὰ βροχίς στυγῶν
ὅστου Λόρδου τὸν περίσσευμα νὰ τρέξῃ,
θὰ σκούομαι μὲ φρίκη νουσιγῶν:
ἄμην, Χριστέ, μὴ στᾶξῃ καὶ μὴ βρεῖξῃ.